

<i>Opgericht</i>	MANNENKOOR „St-Remigius” KLIMMEN	<i>Lid van het</i>
<i>28 oktober 1956</i>		<i>Koninklijk</i>
		<i>Nederlands</i>
		<i>Zangersverbond</i>

Club van 50

Deze foto werd genomen tijdens het Concerto Grandioso in de Borenburg te Voerendaal op zondag 24 oktober 2004

		Rekeningnummer 1259.15.543	
	Sjir Pisters 043 - 601 57 63		Huub Theunissen 045 - 405 27 50
		14 editie (januari 2005)	

VOORWOORD CLUBBLAD NR. 14

Tijdens de voorbereidingen van de 14^e editie van ons clubblad heb ik goed nieuws te melden. Onze “Club van Vijftig” heeft in-middels meer dan 100 leden. Dit is een mijlpaal en een extra stimulans om onze activiteiten met enthousiasme voort te zetten. Het nieuwe jaarprogramma (zie: agenda 2005) is samengesteld en treft u aan, zodat data al gereserveerd kunnen worden. Een korte terugblik op het grootse jubileumconcert van Wil Meurders-Tukkers en Leo van Weersch is op zijn plaats. In “Onger ’t vergroëtglas” brengen Sjir Pisters en Gied Nicolaes dit keer verslag uit van hun gesprek met onze voorzitter Jo Bertholet. Naast muzikale hoogtepunten bracht het jaar 2004 ook voor het mannenkoor donkere dagen. Één van onze oprichters, Pierre Budé, en mevrouw Annie Tukkers-Engels ontvielen ons. In de rubriek “In Memoriam” een korte herdenking. Aan het begin van het nieuwe jaar wens ik eenieder bovenal een goede gezondheid, persoonlijk geluk en veel plezier bij Remigius-activiteiten toe.

Sjir Pisters,

Voorzitter “Club van Vijftig”

CONCERTO GRANDIOSO: EEN TERUGBLIK

Op zondagavond 24 oktober 2004 vond in een zeer goed gevulde Borenborg te Voerendaal het Concerto Grandioso plaats. Vele leden van de Club van Vijftig zaten onder de toehoorders. Wil en Leo werden aan het begin van het concert als Rubina en Argento in een 'loge' geplaatst om van hieruit kennis te maken met het publiek en de presentatoren: Ank Meurders en Robert van Weersch. Dit was een bijzondere verrassing voor de feestelingen. Even verrassend waren de beelden, die op de achterwand van het podium geprojecteerd werden. Beelden van bijzondere gebeurtenissen uit het leven van Wil en Leo. De vertolkingen van het mannenkoor en de solisten Maria van Dongen en Bèr Schellings waren subliem en geheel in stijl. Aan het slot van het concert werden Wil en Leo door het koor toegezongen o.l.v. dirigent Robert van Weersch en pianiste Ank Meurders en brachten alle aanwezigen een toast op de jubilarissen uit. In de foyer kon na afloop gezellig nagepraat worden. De sfeer was ontspannend en bijzonder feestelijk. Een gebeurtenis om met gepaste trots op terug te kijken.

VIDEO / DVD CONCERTO GRANDIOSO

Geïnteresseerden kunnen van het Concerto Grandioso een DVD (€ 15,00) of een Video (€ 12,50) bestellen.

Voor een bestelling kan contact opgenomen worden met

Leon Beckers (045-5752085).

De opnames van beeld en geluid zijn van een goede kwaliteit en vormen een waardevolle herinnering.

IN MEMORIAM

Op 30 oktober 2004 overleed **Annie Tukkers-Engels**, weduwe van ons erelid Bernard Tukkers en moeder van onze begeleidster Wil Meurders-Tukkers. Ze werd 90 jaar. Ma Tukkers was een graag geziene gast binnen de Remigiusfamilie en trouw aan haar mannenkoor. We zagen haar vaak tijdens onze concerten en voor iedereen had ze een hartelijke woord. Ze was een vrouw uit één stuk: eerlijk, hartelijk en recht door zee. Ds. A. Witte herinnerde tijdens zijn preek aan het feit, dat ma Tukkers veel vrienden en kennissen had en een actief leven geleid heeft. De "Vliegende Naald" was één van haar favoriete bezigheden en ook voor het uitlenen van een boek kon men bij haar terecht. Samen met haar man en gezin heeft ze van een mooie oude dag mogen genieten in haar bungalow aan de Hagerweg en de laatste jaren in haar appartement in Heerlen. Ze was bezig met het schrijven van haar memoires en op haar gedachtenisprenkje komt dit mooi tot uiting.

Op donderdag 4 november vond in de Kloosterkerk te Valkenburg haar uitvaartplechtigheid plaats, gevolgd door de crematie in het crematorium Nedermaas te Geleen. In de kerk was geen stoel meer vrij en onder de aanwezigen waren uiteraard veel leden van het mannenkoor en leden van de Club van Vijftig. De sopraan Maria van Dongen en pianiste Augustine Boshouwers luisterden haar afscheidsdienst muzikaal op. Op Tweede Kerstdag hebben de zangers van Remigius haar herdacht met hun gezang in de Kloosterkerk te Valkenburg.

Ma Tukkers, het gaat u goed in de Hemel. Daar bent u voor altijd gelukkig. Doe de groeten aan Bernard en Piet !

IN MEMORIAM

's Morgens lazen we in de krant op de voorpagina van de streekeditie een artikelje over een man uit Voerendaal, die overleden was op de autosnelweg A79 ter hoogte van de rustplaats Ravensbos. Ravensbos – Valkenburg – Broekhem: Het was zo dicht bij huis. Wie zou het zijn? 's Middags ontvingen wij het slechte bericht omtrent het overlijden van **Pierre Budé**. Pierre was de man, die op dinsdag 9 november op de autosnelweg in de buurt van Ravensbos plotseling overleden was. We weten allemaal, dat zijn Mercedes zijn lust en leven was. Het heeft zo moeten zijn, dat hij onderweg in zijn auto is overleden. Gelukkig in het bijzijn van Thea. Alhoewel Pierre zeer ernstig ziek was, kwam dit bericht als een donderslag bij heldere hemel. We hadden hem immers nog her en der in het dorp gezien in de weken voorafgaande aan zijn dood. Pierre was een man van daden. Zijn bedrijf, zijn trots, is daar een bewijs van: alles tot in de puntjes verzorgd. Zo was hij ook binnen ons mannenkoor. Hij was een rustige persoonlijkheid, de enige nog in leven zijnde oprichter van ons koor (48 jaar geleden) en een steunpilaar, waar ook een beroep op hem gedaan werd. Maar als het de spuigaten uitliep, dan kwam Pierre in actie en gaf aan, dat het afgelopen moest zijn met alle flauwekul. Zijn vrienden van “de Ton”, met wie hij vrijwel iedere vrijdagavond na afloop van de repetitie vertoefde, hebben niet alleen veel plezier met Pierre beleefd, maar hebben tijdens zijn ziek zijn ook kennis gemaakt met de persoon Pierre, die over zijn ziek zijn sprak en zijn wil om te leven niet onder stoelen of banken stak.

Hij hoopte vurig het gouden jubileum van het mannenkoor nog te mogen meemaken. Maar deze wens ging niet in vervulling.

Op zaterdag 13 november werd Pierre door de Broederschap St. Sebastianus vanuit Craubeek naar de kerk in Klimmen begeleid. Onderweg sloten de mannen van zijn koor zich bij de stoet aan. Vrijwel het volledige koor luisterde zijn uitvaartplechtigheid op, alvorens definitief van hem afscheid te moeten nemen. Dat Pierre geliefd was in Klimmen en omgeving bleek uit de enorme be-langstelling bij zijn afscheid. Voor Thea, Maurice en Raymond moet dit een geweldige steun geweest zijn op deze zo droeve dag. Pierre, bedankt voor jouw vriendschap en zing samen met de andere overleden koorvrienden vanuit de Hemel met ons mee !

CONTRIBUTIE BETALING

Graag zien wij, voor zover dit nog niet plaatsgevonden heeft, uw bijdrage voor 2005 van € **22,69** overgemaakt worden aan onze penningmeester:

Club van Vijftig
Hub Theunissen
Pleinstraat 10
6343 AT Klimmen

Rekeningnummer Rabobank: 1259 15 543

Onze welgemeende dank voor uw financiële ondersteuning !

“ONGER UT VERGROËTGLAS”

Dit is de voorlaatste keer, dat het vergroëtglas ter hand genomen wordt, omdat in latere edities van ons clubblad in ruimere mate aandacht geschonken zal gaan worden aan activiteiten m.b.t. het Gouden Jubileum van het mannenkoor. De dagen tussen Kerst en Nieuwjaar zijn gezellige dagen om ergens op bezoek te gaan. Mensen hebben veelal verlof, de huizen zijn gezellig versierd en het is een periode, die onder het genot van lekkers, kan aanzetten tot mijmeren, terugdenken en vooruitblikken. Vandaar dat Sjr Pisters en Gied Nicolaes op maandmiddag 27 december naar Valkenburg togen om 't vergroëtglas ter hand te nemen ten huize van de voorzitter van ons mannenkoor **Jo Bertholet**.

Wanneer en hoe ben je in contact gekomen met het zingen en met Remigius ? en Welke functies heb je binnen ons mannenkoor vervuld ?

“Ik ben al vanaf mijn geboorte maagd en ik was vroeger in Klimmen één van de eerste jongens, die lid werden van het maagdenkoor. De schoolmeesters Hamers en Geurts hebben mij hiervoor destijds benaderd. Het zingen sprak me als jonge jongen erg aan en ik kreeg van school een liedbundel mee naar huis om kerstliedjes en andere kerkelijke liederen te zingen. Eigenlijk zong ik en vele broers en zussen met mij thuis van de vroege ochtend tot de late avond. In augustus 1961 zei mijn vader Charel, dat Albert Hanzen mij zou komen ophalen om mee naar de repetitie van het mannenkoor te gaan.

Zo ben ik dus bij het mannenkoor komen zingen en sindsdien heb ik het koor nooit meer los kunnen laten ondanks vele maat-schappelijke voor- en tegenspoed, die ik te verwerken kreeg. In vroeger jaren zong ik niet alleen bij het mannenkoor, maar ook bij de “Hofbrouwers”. Sedert Valkenburg mijn woonplaats is, werd ik herhaaldelijk door de plaatselijke koren benaderd om bij hen te komen zingen, maar Remigius wint bovenalles. De band, die ik met Remigius heb, is van een ander niveau dan de band met het dorp Klimmen. Bij Remigius heb ik een gevoel gekregen, dat voortdurend zegt: hier moet je bij blijven en hieraan moet je meewerken. Iedere vereniging en dus ook ons mannenkoor had en heeft geld nodig. In een ver verleden organiseerde de buurtvereniging van Craubeek een straatkermis als verenigingsactiviteit. De opbrengst was bestemd voor de Missie. Maar al spoedig verdween dit in het niets. Het was Hub Weerts die binnen het mannenkoor het idee opperde voor het organiseren van een straatkermis en zo is het begonnen. Vele jaren ben ik daarna actief betrokken geweest bij de straatkermis als voorzitter van de Stichting Vrienden van Remigius. Vele uren gaf ik in die dagen aan koor en de Stichting en het was mijn vrouw, die op een gegeven ogenblik aan de bel trok en zei dat het gezin ook mijn aandacht verdiende en op dat moment heb ik me van het gebeuren teruggetrokken. Ik betreur het nog steeds, dat dit ook het einde van de straatkermis betekende. We moeten ook niet vergeten, dat andere (m.n. fiscale) factoren en een veranderende regelgeving van overheidswege een doodsteek voor de straatkermis zijn geweest. Het wegvallen van de straatkermis in Craubeek aan het einde van de tachtiger jaren is een gemis geweest voor het culturele leven in Zuid-Limburg.

Een totaal andere rol, die ik binnen het mannenkoor vervul, is die van “voorbijder” tijdens de jaarlijkse Grote Bronk. In heb me jaren geërgerd aan de flauwekul, die tijdens de processie door leden gemaakt werd. Middels het voorbidden (weliswaar met enige stemverheffing) probeerde ik tijdens processie ook binnen het koor een houding te creëren, die de processie waardig is. Naderhand ontving ik een ‘schopje’ en op dit moment bid ik samen met Jan Horsmans nog steeds de Rozenkrans voor. Dit zal ik ook in de toekomst blijven doen, ook al zou ik eigenlijk als voorzitter tijdens de processie samen met mijn collega bestuursleden vooraan moeten lopen. In deze context is het wel van belang te noemen, dat het de verenigingscultuur eigen is, dat

het bestuur zich moet kunnen onderscheiden van de rest van de vereniging en dat het voor de buitenwacht herkenbaar moet zijn wie de vereniging aanstuurt.

Het schrijven van teksten en gedichten is ook een bezigheid die mij boeit. Verschillende koorwerken, waarvan de tekst door mij geschreven is, zitten in het repertoire van het mannenkoor. Soms was het zo, dat mij gevraagd werd op een reeds bestaande melodie een tekst te schrijven en er zijn ook situaties geweest, waarbij ik een tekst geschreven had en gevraagd heb of het mogelijk was deze van muziek te voorzien. Als zanger ben ik begonnen bij de tweede tenoren en via de baritons ben ik bij de tweede bassen terecht gekomen. Dus alleen de partij van de eerste tenoren is mij vreemd.”

Wat heeft je gedreven om voorzitter te willen worden van het mannenkoor “St. Remigius”? In de kerstbrief stelde je jezelf de vraag: Is het een uitdaging of een drempel die steeds hoger lijkt te worden ?

“Tot aan het moment, dat aan mij de vraag gesteld werd om voorzitter te worden, heb ik me die vraag zelf nooit gesteld. Ik heb ook (m.u.v. de Vrienden van Remigius) nooit een bestuursfunctie geambieerd. De dreiging werd alleen maar groter. Hiermee bedoel ik, dat toen mij de vraag gesteld werd of ik voorzitter wilde worden, het ook erg duidelijk was, dat, als ik de functie niet aanvaardde, er een voorzitter van buiten de vereniging gezocht moest worden. En in die constructie zag ik het einde van Remigius nabij. Na lang wikken en wegen, ook samen met Mia mijn vrouw, heb ik besloten de functie te aanvaarden en het als een uitdaging op te pakken. De drempel die ik moest overwinnen was, dat ik als een zingend lid, dat veel repetities verzuimde ten gevolge van verplichtingen die samenhangen met mijn maatschappelijke functie, moest uitgroeien naar een lid met een voorbeeldfunctie. Een uitdaging is ook om in 2006 het 50-jarig jubileum van ons mannenkoor te kunnen vieren met 50 leden. Er moeten mogelijkheden gevonden worden, misschien anders dan de traditionele wegen, om mensen te bewegen om te komen zingen. Proactief de mensen benaderen, nooit bij de pakken neer gaan zitten en er moet ook een manier gevonden kunnen worden om jongere mannen aan te trekken en actief te kunnen betrekken bij het koor gebeuren.”

Wat is jouw visie m.b.t. de “Club van Vijftig” ?

“De Club van Vijftig” is het perfecte voorbeeld van mensen, die het mannenkoor en de koorzang een warm hart toedragen en enthousiast betrokken zijn bij activiteiten van ons mannenkoor. Het einddoel van de “Club van Vijftig” mag nooit het 50-jarig jubileum zijn. Maar het zal een club moeten blijven, die het mannenkoor ondersteunt bij het kunnen uitvoeren van haar activiteiten. Aan de leden van de “Club van Vijftig” zal het mannenkoor op haar beurt ook iets moeten bieden wat hun betrokkenheid bij het koor vasthoudt. Het enige waar na afloop van het Gouden Jubileum over nagedacht moet worden, zal de naam zijn, omdat deze puur en alleen gebaseerd is op het 50-jarig bestaansfeest.”

Tijdens een recent congres van het KNZV-Limburg in Horst werd gesproken over de toekomst van de mannenkoren in Limburg. Kun je hierover in het kort iets vertellen ?

“Misschien is het verstandig eerst iets te vertellen over de situatie binnen het KNZV. Het landelijke KNZV is een federatie van provinciale verenigingen. Het KNZV-Limburg, waartoe ons mannenkoor behoort, is een sterke vereniging binnen de landelijke federatie, omdat in de provincie Limburg veel koren actief zijn. Een aantal maanden geleden is er een breuk ontstaan tussen het KNZV-Limburg en het landelijke hoofdbestuur, omdat de aangesloten koren in Limburg aangegeven hebben

het niet eens te zijn met bepaalde handelingen en activiteiten van het hoofdbestuur. Wellicht gaat dit leiden tot een zelfstandig KNZV-Limburg. Dit misschien onder een andere naam. Tot 2006 zullen de provinciale contributies nog afgedragen moeten worden aan het landelijke orgaan. Hoe binnen de provincie na 2006 omgegaan moet worden met Buma/Stemra en Sena moet nog besproken worden. De Buma regelt de opdrachten aan de componisten, de Stemra aan de tekstdichters en de Sena is het uitvoeringsorgaan naburige rechten, ofwel de nabestaanden van componisten en tekstdichters. Tijdens het congres in Horst werd onder andere gesproken over de vergrijzing binnen de koorwereld. Tevens werden methodieken aangedragen om als koor de toekomst met vertrouwen tegemoet te kunnen zien. Zelf ben ik ook van mening, dat de generatie na ons verder moet kunnen met datgene wat wij nu doen. Het is funest om te denken in de geest van 'Mijn tijd duurt het wel.' De gast (toehoorder) zal op een andere manier benaderd moeten worden. Dit kan bijvoorbeeld inhouden, dat een samenwerking met andere koren of met individuele deelnemers op basis van een project een optie is. De normale 'verplichtingen' van een koor zullen ook in de toekomst blijven bestaan. Dus los van de reguliere zaken zal er gewerkt worden aan een project. Mensen van buiten de vereniging hebben dan de mogelijkheid om voor de duur van het project deelgenoot van de vereniging te zijn en hebben de plicht tijdens deze periode dus ook contributie te betalen. Bijvoorbeeld vutters met een interesse in klassieke muziek worden dan potentiële deelnemers. Repertoire-verbreding is een andere hint voor de toekomst. Er zijn reeds gerenommeerde koren, wier repertoire zich uitstrekt van Bach tot Beatles.

Een andere mogelijkheid is concerten opvrolijken met achtergrondbeelden, die de toehoorder boeien. Deze kunnen divers van aard zijn en per thema samengesteld worden. Zelf hebben we het succes hiervan al mogen ervaren tijdens het Concerto Grandioso in oktober 2004. Dus door de toehoorder anders te benaderen, kan ook in het veld interesse gekweekt worden, welke kan uitmonden in deelname. De daling van het ledenaantal en vergrijzing zijn geen kwestie van aanvaarden, maar dienen aanleiding tot nieuwe uitdagingen te zijn."

Wat zijn de uitdagingen van het mannenkoor na het 50-jarig jubileum ?

"Na 2006 staat nog een concertreis op het programma. In dit kader is het ook belangrijk om vast te stellen, dat er meer bestemmingen zijn dan Oostenrijk en dat qua duur gedacht moeten worden aan drie dagen. Daarnaast bestaat de mogelijkheid om het project 'Der Kapitein va Köpenick' op te starten. En gelet op het voorheen genoemde zal dit project niet het enige zijn waarmee het mannenkoor zich op dat moment zal bezighouden. Het moge duidelijk zijn, dat dit alles met leden besproken dient te worden en op dit moment geen wet van Meden en Perzen is. We moeten in ieder geval aan een toekomst blijven werken en ons steeds nieuwe doelen stellen en niet berusten in de bestaande situatie. In dit kader is het niet alleen belangrijk rekening te houden met de visie van leden, maar ook met de visie van hen die in de toekomst lid zullen worden."

Hoe ver zijn de voorbereidingen m.b.t. het Gouden Jubileum gevorderd ?

"In de vorige editie van het clubblad heeft eenieder het programma kunnen lezen. De organisatie verloopt volgens planning. De tenor Hubert Delamboye zal wegens verplichtingen niet deel kunnen nemen aan het jubileumconcert in oktober 2006, maar zal in de plaats hiervan zijn medewerking verlenen aan het voorjaarsconcert in 2006. Het patroon van het Concerto Grandioso zal voortgezet worden. Nadere gegevens volgen wellicht tijdens de jaarvergadering en het is aan de jubileumcommissie om bekendmakingen in deze te doen."

Er wordt vaak gesproken over het "Remigius-gevoel" of de "geest van

Remigius’’. Wat is dit nu eigenlijk ?

“Dit is onbeschrijflijk. ‘Dit hubste of hubste neet !’ Het is een saamhorigheidsgevoel, het is een samen voor iets gaan, het is samen trots zijn op een geleverde prestatie, het is samen verdriet dragen en samen lol maken. Op de vrijdagavond tijdens en na afloop van de repetitie is dit gevoel lang niet altijd aanwezig. Denk terug aan de passage uit mijn kerstbrief, waarin ik aangeef, dat het aan eenieder is om ontstane gaten tussen personen onderling of personen en vereniging te dichten. Een gat dichten kan ook inhouden meewerken aan het gezellig maken na de repetitie. Het initiatief moet bij iedereen kunnen liggen en moet niet afhankelijk zijn van enkelen. Niet alleen de leden, maar ook van de dirigent en begeleidster wordt in deze creativiteit en ‘zin’ gevraagd. Mij baart wel eens zorgen met welk gemak men ‘andere’ activiteiten voor laat gaan. Het Remigiusgevoel is ook het gevoel om erbij te willen zijn en rekening met het koor te houden met als doel een optimaal resultaat en gezelligheid terug te ontvangen. Het is niet alleen ‘zeggen’, maar ook ‘plannen’, ‘doen’ en ‘ervaren’ hoe bijzonder het is. Het Remigiusgevoel komt langzaam terug en moet zich niet beperken tot bijzondere momenten, maar moet iedere vrijdag te bespeuren en te proeven zijn.”

Het was gezellig, die maandagmiddag tussen Kerst en Nieuwjaar. Jo en Mia bedankt voor jullie gastvrijheid en openhartig gesprek. Hopelijk kunnen we samen toewerken naar een zekere toekomst voor ons mannenkoor !